

บทที่ 20 การประกันชีวิตหมู่ (GROUP LIFE INSURANCE)

การประกันชีวิตหมู่ คือการประกันชีวิตของบุคคลเกินกว่า ๑ คนในกรมธรรม์ฉบับเดียวกัน โดยนายจ้างเป็นผู้เอาประกันในการประกันชีวิตของคณงานของ หรือนายเจ้านายผู้ให้กู้ยืม เช่น ธนาคารหรือสถาบันการเงินอาจทำการประกันชีวิตของลูกหนี้ทั้งหลายของคนที่ได้ กรมธรรม์หนึ่งอาจจะระบุผู้ซึ่งจะได้รับความคุ้มครองตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปจนไม่จำกัดจำนวนแล้วแต่ขนาดของโรงงานอุตสาหกรรมนั้น ๆ แต่ตามปกติจำนวนสมาชิกที่ทำการประกันหมู่ (คณงานหรือลูกหนี้) ต้องไม่น้อยกว่า ๒๕ คน ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ได้รับความคุ้มครองโดยไม่ต้องแสดงคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้ (ผ่านการตรวจโรค) เสียก่อน ทั้งนี้ นายจ้างอาจเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันแก่ผู้เดียว (Non-contributory) หรือลูกจ้างผู้รับประโยชน์จะชำระเบี้ยประกันร่วมด้วย (Contributory) ก็ได้ การประกันชีวิตประเภทนี้ส่วนมากเป็นการประกันระยะสั้นซึ่งต้องทำการต่ออายุสัญญาทุกปี จึงไม่มีการเก็บเงินสำรองประกันชีวิต สัญญาประกันชีวิตหมู่อาจจะกระทำในรูปใดรูปหนึ่งดังต่อไปนี้ :-

๑. การประกันชีวิตธรรมดา (Life Insurance)
๒. การประกันชีวิตแบบเงินได้ประจำ (Annuity)
๓. การประกันเพื่ออุบัติเหตุและสุขภาพ (Accident and Health Insurance)
๔. การประกันเพื่อบำนาญประจำ (Retirement Annuity)

หลักสำคัญของการประกันชีวิตหมู่

วัตถุประสงค์ของการประกันชีวิตหมู่ ก็เพื่อให้ความ คุ้มครองแก่ลูกจ้างที่ได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพหรือมรณะไม่ว่าจะเนื่องจากการปฏิบัติงานในหน้าที่หรือไม่ก็ตาม การประกันแบบนี้มีค่าต้นทุนแห่งการประกันชีวิตต่ำ เพราะอัตราเบี้ยประกันคำนวณจากอัตรา

ภาระที่เกิดขึ้นในหมู่ผู้เอาประกันซึ่งปกติจำนวนผู้เอาประกันย่อมมีมากและสามารถใช้กฎแห่งการถ่วงเฉลี่ยได้ จึงสามารถประหยัค่าให้จ่ายได้เป็นอย่างดี แต่ข้อที่ควรคำนึงก็คือจะต้องมีผู้เอาประกันภัยเข้ามาเป็นสมาชิกเพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อทำให้อายุเฉลี่ยอยู่ในระดับคงที่เพื่อรักษาระดับของราคาต้นทุนแห่งการประกันให้คงที่ไว้ แต่เนื่องจากสมาชิกไม่ได้รับการตรวจโรคก่อน จึงอาจประกอบด้วยบุคคลที่มีคุณสมบัติที่จะเอาประกันแตกต่างกันซึ่งอาจกระทบกระทั่งถึงข้อถ่วงเฉลี่ยได้ ดังนั้นเพื่อที่จะใช้กฎแห่งการถ่วงเฉลี่ยหรือกฎแห่งจำนวนมากให้ได้ผลจึงต้องกำหนดจำนวนสมาชิกขั้นต่ำไว้ เช่น ไม่น้อยกว่า ๒๕ คน เป็นต้น และจำนวนเงินที่เอาประกันก็ไม่ควรให้สมาชิกเป็นผู้เลือกตามใจชอบ ทั้งนี้เพื่อเป็นการลด Adverse Selection และป้องกัน Moral Hazard เพื่อชักจูงใจให้บุคคลเข้าเป็นสมาชิกและเหตุผลทางสังคมเกี่ยวกับความรับผิดชอบของนายจ้างอันมีต่อบุคลากร นายจ้างจึงควรมีส่วนร่วมชำระเบี้ยประกันด้วยและเพื่อให้มีการกระจายภัยและความสามารถในการวัดความเสี่ยงภัยกระทำได้อย่างดี จำนวนสมาชิกควรประกอบด้วยลูกจ้างในโรงงานนั้น ๆ ไม่น้อยกว่า ๗๕% ของจำนวนลูกจ้างทั้งสิ้น

ลักษณะของการประกันชีวิตหมู่ อาจสรุปได้ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของสหรัฐอเมริกาว่า :-

“การประกันชีวิตหมู่ เป็นการประกันชีวิตแบบหนึ่ง โดยนายจ้างเป็นผู้เอาประกันเพื่อความคุ้มครองแก่ลูกจ้างของตนที่มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๗๕% ของลูกจ้างทั้งสิ้นโดยมีต้องมีการแสดงซึ่งคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้ นายจ้างอาจเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันแต่ผู้เดียวหรือร่วมกับลูกจ้างด้วยกันก็ได้ การกำหนดเบี้ยประกันนั้นพึงคำนึงจากประเภทและลักษณะของอาชีพนั้น ๆ ลูกจ้างที่อยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกรรมธรม์ฉบับเดียวกันพึงเสียเบี้ยประกันในอัตราเดียวกัน ถ้าการชำระเบี้ยประกันกระทำร่วมกันโดยนายจ้างและลูกจ้างแล้ว จำนวนผู้เอาประกันจะต้องมีไม่น้อยกว่า ๗๕% ของจำนวนลูกจ้างทั้งสิ้น”

จากคำจำกัดความดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า การประกันแบบนี้จะต้องมีวิธีการเพื่อลดค่าใช้จ่ายและค่าต้นทุนแห่งการประกันและจัดให้มีความเสมอภาคในหมู่ผู้รับประโยชน์คือ

ลูกจ้างกรมธรรม์อาจเป็นระยะสั้น (เช่นการประกันชีวิตหมู่ชั่วคราวระยะเวลา) หรือระยะยาว (เช่นการประกันเพื่อเงินได้ประจำ) ก็ได้ ลูกจ้างได้รับความคุ้มครองจากการประกันชีวิตแบบนั้นโดยไม่ต้องติดต่อกับบริษัท วิธีที่จะช่วยให้สามารถลดค่าต้นทุนแห่งการประกัน ก็คือนายจ้างช่วยจ่ายเบี้ยประกันในส่วนที่เกินกว่าผู้รับประโยชน์จะพึงต้องจ่าย ฉะนั้นจำนวนเบี้ยประกันที่ลูกจ้างจะพึงจ่ายแต่ละงวดจึงไม่เพิ่มขึ้นตามอายุของลูกจ้าง เป็นการดึงดูดใจให้ลูกจ้างสร้างความคุ้มครองแบบนั้นให้แก่ตนเองได้เป็นอย่างดี

วิธีจัดให้มีการประกันชีวิตหมู่

เมื่อนายจ้างประสงค์จะจัดให้มีการประกันชีวิตหมู่แก่ลูกจ้างของตนก็จะทำการติดต่อกับบริษัทประกันชีวิตโดยกรอกแบบฟอร์มแสดงรายละเอียดส่วนตัวของลูกจ้างแต่ละคนเกี่ยวกับอาชีพ หน้าที่การงาน อายุ สุขภาพ และข้อเท็จจริงส่วนตัวอื่น ๆ บริษัทจะออกกรมธรรม์ซึ่งทำเป็นฉบับเดียวให้แก่ลูกจ้างโดยระบุให้ลูกจ้างแต่ละคนเป็นผู้รับประโยชน์ เมื่อมีความเสียหายถึงระบุไว้ในกรมธรรม์เกิดขึ้น บริษัทจะจ่ายเงินผลประโยชน์ให้แก่ นายจ้างเพื่อมอบแก่ลูกจ้างผู้นั้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการกำหนดจำนวนขั้นต่ำของจำนวนสมาชิกผู้เอาประกันก็เพื่อลดจำนวน Adverse Selection และอัตราค่าใช้จ่าย เมื่อมีสมาชิกมากขึ้นโอกาสที่การประกันแบบนั้นเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่มีสุขภาพไม่ค่อยมอลดลง แต่จะเป็นการทำให้ผู้มีอายุน้อยหรือมีสุขภาพดีเข้ามาเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้น ซึ่งจะช่วยให้้อตราอายุเฉลี่ยและต้นทุนแห่งการประกันลดลง

ในกรณีที่ลูกจ้างเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันแต่ฝ่ายเดียว จำนวนลูกจ้างที่เข้ามาเป็นสมาชิกในการประกันแบบนี้อาจมีน้อยกว่า ๗๕% ซึ่งอาจก่อให้เกิด Adverse Selection หมายความว่าเฉพาะผู้ที่มีสุขภาพไม่สมบูรณ์เท่านั้นที่จะสมัครเข้าเป็นสมาชิก ดังนั้นกฎหมายของสหรัฐอเมริกาจึงบังคับให้ลูกจ้างต้องเป็นสมาชิกโดยอัตโนมัติ เพื่อจะได้มีสมาชิกที่มีอายุน้อยหรือมีสุขภาพดีเข้าร่วมด้วย

คุณสมบัติของสมาชิก

การประกันชีวิตหมู่ มีความมุ่งหมาย ที่จะให้ความคุ้มครองแก่ ลูกจ้าง ประจำที่ ประกอบอาชีพที่อาจเอาประกันได้ ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันแต่ฝ่ายเดียว (Non-contributory) ลูกจ้างทุกคนย่อมได้รับความคุ้มครองโดยอัตโนมัติเมื่อได้ทำงานกับนายจ้าง มาแล้วเป็นระยะเวลาหรือชั่วโมงทำงานในวันหนึ่งไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ ถ้าลูกจ้างมีส่วน ในการชำระเบี้ยประกันด้วย การเข้าร่วมเป็นสมาชิกย่อมต้องกระทำด้วยความสมัครใจของ ลูกจ้างเอง โดยยื่นใบสมัครขอเข้าเป็นสมาชิกแก่นายจ้างและยอมให้นายจ้างหักเงินค่าเบี้ย ประกันจากเงินเดือนของตนเป็นประจำ

การกำหนดระยะเวลาทำงานขั้นต่ำก่อนที่ลูกจ้างจะมีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกนั้น เรียกว่า “Probationary Period” เช่นลูกจ้างจะต้องทำงานกับนายจ้างมาไม่น้อยกว่า ๖ เดือน ในกรณีที่เป็นการประกันชีวิตหมู่เพื่อความคุ้มครองชั่วคราวระยะเวลา (Group Term Insurance) หรือครบ ๕ ปีสำหรับการประกันชีวิตหมู่แบบถาวร (Group Permanent Insurance) ทั้งนี้ ก็เพื่อกันมิให้ผู้มีสุขภาพไม่สมบูรณ์ในวันที่เข้าปฏิบัติงานหรือไม่ประสงค์ จะทำงานในโรงงาน นั้นนานพอสมควรเข้าเป็นสมาชิก เมื่อลูกจ้างทำงานครบระยะเวลาที่กำหนดย่อมได้รับความ คุ้มครองจากการประกันชีวิตทันทีในวันที่เขามีคุณสมบัติครบ

ระยะเวลาแห่งความคุ้มครอง

เมื่อลูกจ้างได้รับความคุ้มครองจากการประกันแบบนี้แล้ว ย่อมได้รับความ คุ้มครองตลอดไปตราบเท่าที่ยังทำงานอยู่กับนายจ้างผู้นั้น การหยุดงานหรือมีอาจปฏิบัติงาน ชั่วคราวอันเนื่องมาจากความเจ็บป่วย การถูกพักงานชั่วคราว การพักร้อน หรือลางานชั่วคราวโดยเหตุส่วนตัว ย่อมไม่ทำให้สิ้นสุดภาพสมาชิกตราบเท่าที่ยังคงจ่ายเบี้ยประกันตามปกติ ลูกจ้างมีสิทธิเกี่ยวกับความคุ้มครองดังกล่าวอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ :-

๑. สิทธิขอแปลงสัญญาเมื่อลูกจ้างต้องออกจากงานหรือลาออก โดย กรมธรรม์ฉบับเดิมยังคงมีผลบังคับต่อไปอีก ๓๑ วัน ซึ่งในระหว่างนั้นลูกจ้างอาจขอแปลง สัญญาเพื่อเป็นความคุ้มครองแบบอื่น ได้เว้นแต่การประกันชั่วคราว โดยไม่ต้องแสดงคุณ

สมบัติที่จะเอาประกันได้ กรมธรรม์ฉบับใหม่จะมีผลบังคับเริ่มตั้งแต่วันที่ลูกจ้างขอแปลงสัญญาใหม่หรือหลังจากกำหนดระยะเวลา ๓๑ วันได้สิ้นสุดลง ผู้เอาประกันอาจจะขอจ่ายเบี้ยประกันวงเดียวกัน ครั้งเดียวหรือเป็นงวด ๆ ก็ได้โดยอัตราเบี้ยประกันต้องคำนวณจากอายุเมื่อวันขอแปลงสัญญานั้น

ในกรณี ที่นายจ้าง เป็นผู้ เลิกสัญญา เนื่องจากการเลิก หรือหยุด ประกอบกิจการนั้น ๆ ลูกจ้างอาจขอแปลงสัญญาได้โดยต้องใช้สิทธิภายใน ๓๑ วัน นับแต่วันที่กรมธรรม์เดิมสิ้นสุดผลบังคับ แต่ต้องเป็นสมาชิกที่อยู่ในความคุ้มครองตามกรมธรรม์เดิมมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี และมีได้เป็นผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจากกรมธรรม์ประกันชีวิตหมู่ของนายจ้างคนใหม่ สำหรับจำนวนเงินเอาประกันในกรมธรรม์ใหม่จะต้องเท่ากับกรมธรรม์ฉบับเดิม

อัตราภาระของผู้ที่ใช้สิทธิขอแปลงสัญญานั้นมักจะค่อนข้างสูง เพราะลูกจ้างซึ่งเป็นผู้เอาประกันมักจะขอแปลงสัญญา เป็นสัญญาประกันชีวิตแบบถาวรโดยที่ไม่ต้องแสดงคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้และผู้ขอแปลงสัญญาก็มักจะมีแต่ผู้ที่มีสุขภาพไม่ค่อยดี

๒. ความคุ้มครองในกรณีที่ทุพพลภาพ ถ้าลูกจ้างกลายเป็นบุคคลทุพพลภาพโดยสิ้นเชิงก่อนมีอายุ ๖๐ ปี และความทุพพลภาพดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องไปนับแต่วันที่ต้องพ้นจากหน้าที่จนถึงวันที่มรณะ บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินผลประโยชน์เพื่อความมรณะให้แม้ว่าความตายนั้นจะเกิดขึ้นหลังจากออกจากงานแล้วก็ตาม โดยผู้นั้นจะต้องแจ้งถึงความทุพพลภาพของตนให้บริษัททราบเป็นระยะ ๆ อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง และลูกจ้างไม่ต้องส่งเบี้ยประกันอีกต่อไปในระหว่างเป็นบุคคลทุพพลภาพดังกล่าว

๓. ความคุ้มครองในยามชรา ลูกจ้างที่ออกจากงานเนื่องจากถึงอายุที่ออกรับบำนาญจะได้รับความคุ้มครองโดยบริษัทจะจ่ายเงินช่วยเหลือเป็นค่าพยาบาลครั้งสุดท้าย ค่าทำศพหรือเงิน เพื่อปลงศพให้ สิ้นบางอย่างโดยนายจ้าง จะเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันในระหว่างระยะเวลานั้นให้ จำนวนเบี้ยประกันที่นายจ้างจะพึงจ่ายนั้นอาจกำหนดไว้เป็นจำนวนแน่นอนหรือเป็นอัตราร้อยละของจำนวนเงินที่เอาประกันไว้ก็ได้ นายจ้างอาจจัดให้มีการคุ้มครองแก่ลูกจ้างในระหว่างออกรับบำนาญเช่นนี้ โดยการซื้อกรมธรรม์ชำระค่าครบโดยที่ผู้เอาประกันคือลูกจ้างไม่ต้องแสดงคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้ แต่นายจ้างจะต้องใช้สิทธินี้ก่อนที่ลูกจ้างจะออกรับบำนาญโดยจ่ายเบี้ยประกันครั้งเดียวหรือเป็นงวด ๆ ก็ได้

๔. เงินผลประโยชน์ วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการประกันชีวิตหมู่ก็เพื่อ การจ่ายเงินผลประโยชน์แก่สมาชิกในอันที่จะนำไปใช้จ่ายเป็นค่าทำศพ และค่ารักษาพยาบาล ครั้งสุดท้าย เพราะรายได้ของบุคคลประเภทนี้ไม่อยู่ในฐานะที่จะทำการเก็บออมเงิน (Saving) เพื่อไว้ใช้จ่ายในยามจำเป็นดังกล่าว บริษัทจะต้องจ่ายเงินผลประโยชน์ให้โดยไม่คำนึงถึง มูลเหตุแห่งความมรณะ แม้ว่าจะเกิดจากการกระทำอันวิบัติกรรมภายใน ๑ ปีหลังจากวันทำ สัญญาก็ตาม ทั้งนี้เพื่อความคุ้มครองเป็นไปอย่างกว้างขวาง และความจริงที่ว่าความ คุ้มครองแบบนี้เริ่มต้นมาจากความนึกคิดของฝ่ายนายจ้าง ฉะนั้นภัยทางศีลธรรม (Moral Hazard) จึงไม่เป็นปัจจัยที่จะต้องคำนึงถึงเท่าใดนัก ความคุ้มครองที่ผู้เอาประกันได้รับใน ระหว่างทุพพลภาพ จึงอาจมีกำหนดระยะเวลาหรือไม่มีกำหนดระยะเวลาก็ได้แล้วแต่ประเภท ของความทุพพลภาพตามที่ได้กำหนดไว้ในกรมธรรม์

นอกจากนี้ บริษัท อาจจะจ่ายเงิน ผลประโยชน์ให้ เกินกว่าค่ารักษาพยาบาลและ ค่าทำศพโดยจะจ่ายเงินอีกส่วนหนึ่งแก่ทายาทเพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ และความเดือดร้อนที่ บุคคลเหล่านั้นได้รับอีกด้วย การประกันแบบนี้บริษัทได้พยายามปรับปรุงโดยจัดให้มีการ จ่ายเงินผลประโยชน์ให้ตรงและเหมาะสมต่อความต้องการของลูกจ้างให้มากที่สุด และถ้า ลูกจ้าง ต้องมีส่วนร่วม จ่ายเบี้ยประกัน ด้วยแล้ว ก็จะต้องคำนึงถึง ความสามารถในการ จ่ายเบี้ย ประกันของลูกจ้างอีกโสดหนึ่งด้วย

การกำหนดจำนวนเงินเอาประกัน

เพื่อป้องกันมิให้เกิดมี Adverse Selection โดยผู้เอาประกันจึงจำเป็นต้อง กำหนดจำนวนเงินเอาประกันไว้แตกต่างกันตามประเภทของลูกจ้าง โดยพิจารณาจากเงิน เดือนที่ได้รับในปัจจุบัน ระยะเวลาที่ได้ทำงานมาแล้วกับนายจ้างและตำแหน่งที่ลูกจ้างดำรง อยู่ในขณะนั้น จำนวนเงินที่เอาประกันนั้นเมื่อได้กำหนดแล้วก็มีอาจถูกลดลงเพราะการที่ ลูกจ้างถูกโยกย้ายตำแหน่งหรือได้รับเงินเดือนต่ำลงกว่าเดิม ลูกจ้างที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน กล่าวคือมีรายได้ ระยะเวลาทำงานและตำแหน่งหน้าที่เช่นเดียวกันหรือใกล้เคียงกันย่อม จะได้รับความคุ้มครองในจำนวนเงินเอาประกันที่เท่ากัน

วิธีกำหนดจำนวนเงินเอาประกันที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในปัจจุบันก็คือคำนวณจากค่าจ้างเงินเดือนที่คาดว่าจะได้รับภายในระยะเวลา ๒ ปี โดยไม่รวมถึงเงินล่วงเวลาหรือโบนัส วิธีนี้ได้ตั้งขึ้นมาโดยคำนึงถึงมาตรฐานการครองชีพของผู้เอาประกันและความต้องการของครอบครัวรวมทั้งความสามารถในการจ่ายเบี้ยประกัน และ ความสำคัญของลูกจ้างผู้นั้นที่มีต่อนายจ้าง

การกำหนดจำนวนเงินเอาประกัน โดยคำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่นั้นไม่เป็นที่นิยมเท่าใดนัก เนื่องจากยุ่งยากในการกำหนดและแบ่งแยกส่วนงานในโรงงานนั้น ๆ

สำหรับการกำหนดจำนวนเงินเอาประกันโดยพิจารณาจากระยะเวลาการทำงานซึ่งใช้กันมากในกรณีที่ลูกจ้างต้องมีส่วนร่วมในการชำระเบี้ยประกันนั้น ก็เพื่อเป็นการให้รางวัลแก่ลูกจ้างที่ได้ประกอบการทำงานมากับนายจ้างคนนั้นเป็นระยะเวลานาน ส่งเสริมการยึดมั่นในงานและลดความภิกที่เปลี่ยนงาน แต่ข้อบกพร่องของวิธีนี้ก็อยู่ที่ว่ามีได้คำนึงถึงความสามารถในการชำระเบี้ยประกันและความต้องการความคุ้มครองของผู้เอาประกัน เพราะผู้ที่มีอายุน้อยที่สุดหรือทำงานมาเป็นระยะเวลาสั้นที่สุดในโรงงานนั้น ๆ ย่อมได้รับความคุ้มครองน้อยที่สุด บุคคลเหล่านี้อาจต้องการความคุ้มครองมากกว่าบุคคลอื่น ๆ ที่ทำงานมานานและอายุมากแล้วก็ได้ และคนที่ทำงานมาเป็นระยะเวลาสั้นกว่าอาจมีรายได้ดีพอที่จะชำระเบี้ยประกันได้มากกว่าก็ได้ อีกประการหนึ่งค่าต้นทุนแห่งการประกันจะเพิ่มขึ้นรวดเร็วกว่าเพราะสมาชิกที่มีจำนวนเงินเอาประกันสูง มักจะเป็นผู้ที่มีอายุมากด้วย

เนื่องจากความยุ่งยากในการกำหนดจำนวนเงินเอาประกันและความสามารถในการจ่ายเบี้ยประกัน กฎหมายส่วนมากจึงกำหนดจำนวนเงินเอาประกันขั้นสูงและขั้นต่ำไว้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เอาประกันพิจารณาเอาประกันเองตามที่ตนเห็นว่าเหมาะสม

การชำระเบี้ยประกัน

การชำระเบี้ยประกันการประกันชีวิตหมู่ อาจกระทำได้โดยนายจ้างเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันแต่ผู้เดียว (Non-Contributory Plan) หรือลูกจ้างมีส่วนร่วมในการจ่ายเบี้ยประกัน (Contributory Plan)

ข้อดีของ Non Contributory Plan

๑. ลูกจ้างทุกคนได้รับความคุ้มครองโดยทั่วถึงกัน การจ่ายเบี้ยประกันวิธีนี้เป็น การช่วยแก้ปัญหาที่ว่าลูกจ้างบางคนไม่ได้รับความคุ้มครองจากการประกันแบบนี้ เพราะเหตุว่าไม่ทราบหรือไม่มีความสามารถจ่ายเบี้ยประกัน หรือหยุดส่งเบี้ยประกันทำให้ความคุ้มครองหยุดชงักลง ถ้าลูกจ้างต้องเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันเสียเองและต่อมาความสามารถในการชำระเบี้ยประกันหมดสิ้นไปก็จะพลอยทำให้ครอบครัวไม่ได้รับความคุ้มครองอีกต่อไป

๒. ก่อให้เกิดความประหยัดในการดำเนินการประกอบการ วิธีนี้บริษัทไม่ต้องมาโฆษณาชี้แจงแก่ลูกจ้างเป็นรายบุคคลและไม่ต้องดำเนินการสอบข้อเท็จจริงของรายการที่ผู้เอาประกันแจ้งในใบสมัครขอเอาประกัน ทางด้านฝ่ายนายจ้างก็ไม่ต้องตั้งเจ้าหน้าที่ในการคำนวณและหักเบี้ยประกันจากเงินเดือนของลูกจ้างดังเช่นกรณี Contributory Plan

๓. เบี้ยประกันที่นายจ้างจ่ายให้อาจถือได้ว่าเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานที่อาจถือหักในงบกำไรและขาดทุนได้ ทำให้ต้องเสียภาษีน้อยลง

๔. เมื่อนายจ้างมีส่วนในการรับผิดชอบในการประกันแบบนี้มากขึ้น ก็ย่อมจะ ช่วยปรับปรุงสภาวะการทำงานให้มีความปลอดภัย และไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของพนักงาน อันจะเป็นเครื่องช่วยลดค่าต้นทุนแห่งการประกันที่นายจ้างจะต้องจ่ายด้วย

ข้อดีของ Contributory Plan

๑. ถ้าลูกจ้าง จ่ายเบี้ยประกันในจำนวนแน่นอนโดยนายจ้างจะจ่ายส่วนที่เกินนั้นจะทำให้ลูกจ้างเกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น ที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกโดยไม่ต้องแสดง ซึ่งคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้

๒. ส่งเสริมให้ลูกจ้างชวนชวหาความคุ้มครองแก่ตนเองโดยเสียเงินแต่น้อย เป็นการสร้างความรับผิดชอบในตัวเองแก่ลูกจ้างได้เป็นอย่างดี

๓. ลูกจ้างมีสิทธิที่จะเลือกแบบของความคุ้มครองที่เหมาะสมแก่ตนเอง เปิดโอกาสให้ลูกจ้างใช้ดุลยพินิจพิจารณาหาแบบการประกันที่ตนต้องการมากที่สุด

อัตราเบี้ยประกัน

ถ้าผู้เอาประกันมีส่วนร่วมในการชำระเบี้ยประกันด้วยแล้ว การประกันชีวิต

หมู่สำหรับความคุ้มครองแบบถาวรบริษัทจะคำนวณเบี้ยประกันจากอายุของผู้เอาประกันในวัน
ที่ตนเข้าเป็นสมาชิก

ถ้าเป็นกรมธรรม์ชำระค่าครบ (Paid - up Insurance) อาจคำนวณตามอายุ
ที่เข้าทำสัญญาหรือเป็นจำนวนคงที่โดยไม่คำนึงถึงอายุ ถ้าเป็นการประกันชั่วระยะเวลาลูก
จ้างจะชำระเบี้ยประกันในอัตราคงที่โดยไม่พิจารณาถึงในเรื่องอายุ ในสหรัฐอเมริกาลูกจ้าง
จะจ่ายเบี้ยประกันเพื่อความคุ้มครองจากการ ประกันชีวิต หมู่แบบ ชั่วระยะเวลาใน อัตราเดือน
ละ ๖๐ เซนต์ ต่อความคุ้มครอง ๑,๐๐๐ ดอลลาร์

แบบของการประกัน

๑. การประกันชีวิตหมู่ชั่วระยะเวลา (Group Term Insurance) เป็นแบบ
การประกันที่ใช้กันอย่างกว้างขวางเพื่อสร้างความคุ้มครองแก่ทายาทของลูกจ้าง ลูกหนี้เงิน
กู้ของสถาบันการเงิน และลูกจ้างในประเภทธุรกิจอื่น ๆ

ลักษณะของกรมธรรม์แบบนี้ก็เช่นเดียวกับการประกันชีวิตชั่วระยะเวลา
คือความคุ้มครองจะสิ้นสุดลงเมื่อสิ้นปีที่ครบกำหนดระยะเวลาแห่งการประกัน แต่อาจขอ
ต่ออายุได้โดยไม่ต้องแสดงคุณสมบัตินี้ที่จะเอาประกันได้ อัตราเบี้ยประกันจะเพิ่มขึ้นทุกปี
เช่นเดียวกับการประกันชีวิตชั่วระยะเวลาจนกระทั่งสูงกว่าอัตราเบี้ยประกันคงที่ สำหรับ
กรณีที่นายจ้างจ่ายเบี้ยประกันร่วมกับลูกจ้าง (Contributory Plan) ลูกจ้างจะจ่ายเบี้ยประกัน
ในอัตราที่คงที่ตลอดไปแม้ว่าอายุจะเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะนายจ้างจะเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันใน
ส่วนที่เพิ่มขึ้นนั้น แต่ความเป็นจริงนายจ้างอาจจ่ายเบี้ยประกันในอัตราคงที่หรือลดลงด้วย
ซ้ำไปเพราะการจัดการประกันชีวิตหมู่ที่ดีย่อมสามารถที่จะรักษาอายุเฉลี่ยของสมาชิกให้คงที่
หรือลดลงได้ และค่าต้นทุนแห่งการประกันที่ลดลงนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากการกำหนด
เงินผลประโยชน์อีกด้วย

๒. การประกันชีวิตหมู่ชำระเบี้ยประกันครบ (Group Paid-up Insurance)
หลักสำคัญของการประกันแบบนี้ก็คือลูกจ้างจะเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันเพื่อซื้อกรมธรรม์ประกัน
ชีวิตที่ชำระเบี้ยประกันครบแล้ว และนายจ้างจะจ่ายเบี้ยประกันเพื่อซื้อกรมธรรม์การประกัน

ชั่วระยะเวลา จำนวนเงินที่เอาประกันที่นายจ้างจะต้องจัดซื้อเพื่อความคุ้มครองของลูกจ้างแต่ละคนในปีหนึ่ง ๆ ก็คือผลต่าง ระหว่างจำนวนเงินเอาประกันทั้งสิ้นที่ลูกจ้างพึงได้รับจากการประกันชีวิตหมู่ซึ่งจะมีจำนวนคงที่เว้นแต่จะมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องรายได้ ตำแหน่งหน้าที่หรือระยะเวลาการทำงาน กับ จำนวนเงินเอาประกันที่มีอยู่ในกรมธรรม์ประกันชีวิตตลอดชีพชำระเบี้ยประกันครบ โดยเหตุที่จำนวนเงินเอาประกันของการประกันชีวิตตลอดชีพชำระเบี้ยประกันครบจะเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งนี้เนื่องจากว่าลูกจ้างได้ทำการจ่ายเงินซื้อเพิ่มเติมทุกปี ดังนั้นจำนวนเงินเอาประกันแบบชั่วระยะเวลาที่นายจ้างพึงจัดให้มีขึ้นจึงลดลงทุกปี ในทางตรงกันข้ามวิธีการนี้จึงเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า “Group Paid-up and Decreasing Term Insurance”

กรมธรรม์ประกันชีวิตตลอดชีพชำระเบี้ยประกันครบได้ มีการกำหนดจำนวนมูลค่าเงินสดแก่ผู้เอาประกันในกรณีที่ผู้เอาประกันออกจากงาน หรืออาจขอรับความคุ้มครองต่อไปอีกก็ได้ ถ้าผู้เอาประกันขอรับมูลค่าเงินสดจะได้รับเงินเป็นจำนวนเต็มเท่ากับจำนวนเงินที่จ่ายไปแม้ว่าจะเลิกสัญญาในปีแรกนับแต่วันเข้าทำสัญญาก็ตาม หรือจะขอแปลงสัญญาจากการประกันชีวิตตลอดชีพมาเป็นกรมธรรม์ประกันชีวิตชั่วระยะเวลาก็ได้ (ถ้าเงื่อนไขกำหนดให้กระทำได้) วัตถุประสงค์ของการประกันชีวิตหมู่ตลอดชีพชำระเบี้ยประกันครบก็เพื่อสร้างความคุ้มครองแก่ลูกจ้างไปตลอดชีวิตแม้ว่าจะออกจากงานแล้วก็ตาม จำนวนเงินที่เอาประกันควรจะกำหนดให้พอเพียงในการชำระหนี้ใด ๆ ที่มีอยู่ในขณะที่ถึงแก่กรรม

๓. การประกันชีวิตหมู่ตลอดชีพชำระเบี้ยประกันอัตราคงที่ วิธีนี้คล้ายกับการประกันชีวิตหมู่ตลอดชีพชำระเบี้ยประกันครบ แต่ผู้เอาประกันจะชำระเบี้ยประกันในอัตราคงที่ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ให้ชำระเบี้ยประกัน ทั้งนี้ นายจ้างอาจเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันโดยสิ้นเชิงหรือร่วมกับลูกจ้างก็ได้ จำนวนเงินเอาประกันจะกำหนดไว้แน่นอนตั้งแต่วันที่เข้า ทำสัญญาซึ่งแตกต่าง กับการ ประกันชีวิตตลอดชีพชำระเบี้ยประกันครบ (Whole Life Paid-up Insurance) ซึ่งจะเพิ่มขึ้นตามระยะเวลาที่ผ่านมาไปโดยมีการจ่ายซื้อเพิ่มเติมในระหว่างนั้นสำหรับลักษณะอื่นของการประกันชีวิตหมู่แบบนี้ก็เช่นเดียวกับการ ประกันชีวิตเดี่ยว แต่ผู้เอาประกัน ไม่สามารถขอรับมูลค่าเวนคืนเงินสดในระหว่างที่ยังทำงานอยู่กับนายจ้างนั้น

การที่จะพิจารณาว่าควร จะจัดให้มีกรมธรรม์ประกันชีวิตหมู่แบบใดก็นั้นควร พิจารณาที่ตัวลูกจ้าง กล่าวคือเราต้องมองในแง่ความต้องการความคุ้มครองของลูกจ้าง ถ้า ต้องการความคุ้มครองตลอดชีพที่ไม่ต้องชำระเบี้ยประกันอีกต่อไปเมื่อออกรับบำนาญแล้วก็ ควรซื้อกรมธรรม์แบบตลอดชีพที่ชำระเบี้ยประกันเสร็จสิ้นเมื่อถึงอายุออกรับบำนาญ เช่น เบี้ย ประกันงวดสุดท้ายจะพึงชำระเมื่ออายุ ๖๐ ปี เป็นต้น หรือแบบที่อาจนำมูลค่าเงินสะสมของ กรมธรรม์ประกันชีวิตแบบถาวรที่ชำระเบี้ยประกันตลอดชีพไปซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบ ตลอดชีพที่ชำระเบี้ยประกันครบในวันที่ย้ออกจากงานเพื่อรับบำนาญ ถ้าต้องการจะสะสมเงิน จำนวนหนึ่งไว้เป็นบำนาญก็ควรที่จะแปลงกรมธรรม์ หรือจัดซื้อกรมธรรม์แบบเงินได้ประจำ ตลอดชีพ ในกรณีการประกันชีวิตหมู่ย่อมให้ความคุ้มครองแก่ผู้เอาประกัน ได้ทั้งในระหว่างที่ ยังทำงานอยู่และในระหว่างบำนาญโดยการแปลงกรมธรรม์ประกันชีวิตหมู่ มาเป็นเงินได้ ประจำตลอดชีพ

เงินปันผล

กรมธรรม์ประกันชีวิตหมู่อาจกระทำในรูป Participating Policy ซึ่งสัญญา ว่าจะจ่ายเงินปันผลแก่ผู้ถือกรมธรรม์ก็ได้ โดยที่บริษัทคำนวณเบี้ยประกันจากความชำรุด ที่บริษัทได้รับจากลูกจ้างกลุ่มนั้น ในปีแรกนั้นได้พิจารณาถึงค่าต้นทุนแห่งการประกันและค่า ใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นในปีแรกและแก้ไขอัตราเบี้ยประกันในปีต่อไป สำหรับวิธีการคำนวณ เบี้ยประกันนั้นก็เช่นเดียวกับในกรณีประกันชีวิตเดี่ยว บริษัทอาจเพิ่มเบี้ยประกันพิเศษเพื่อ เฉลี่ยกับอัตราภาระที่อาจเกิดขึ้นสูงกว่าปกติที่คาดไว้ อัตราเบี้ยประกันเพิ่มพิเศษนี้พึงใช้ แก่สมาชิกทุกคนของผู้เอาประกันกลุ่มนั้น และพึงจ่ายคืนให้ในรูปเงินปันผลถ้าหากว่าไม่มี เหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้น

เงินปันผลจะจ่ายจากเบี้ยประกันส่วนเกินที่ได้รับในปีที่ล่วงมาแล้ว หรือแทน ที่บริษัทจะจ่ายเงินปันผลให้ก็อาจนำมรดกเบี้ยประกันที่จะต้องจ่ายในปีปัจจุบันก็ได้ แต่อย่าง ไรก็ตาม จำนวนเงินปันผลที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างนั้นจะเกินกว่าจำนวนที่นายจ้างได้จ่ายมาไม่ได้ ส่วนที่เกินนั้นจะต้องนำมาซื้อกรมธรรม์เพื่อเพิ่มจำนวนเงินเอาประกันให้แก่ลูกจ้าง

ส่วนดีของการประกันชีวิตหมู่

๑. การประกันชีวิตหมู่มิใช่เป็นกรรมธรรม์เพื่อแก้ไขปัญหาความต้องการความคุ้มครองจากการประกันชีวิตของลูกจ้าง แต่เป็นการจัดให้ลูกจ้างได้รับความคุ้มครองเพิ่มเติมจากการประกันชีวิตแบบธรรมดา

๒. นายจ้างย่อมได้รับผลประโยชน์หลายประการ กล่าวคือ
  - ก. ดึงดูดคนงานที่มีสมรรถภาพดีเข้าร่วมทำงาน
  - ข. ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง
  - ค. ลดการลาออกจากงานของลูกจ้าง
  - ง. เพิ่มสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของลูกจ้าง ทั้งนี้ สำหรับกรณีทีจำนวนเงินเอาประกันกำหนดขึ้นจากอัตราค่าจ้างที่ได้รับประจำปี
  - จ. ช่วยลดความกังวลใจ ของลูกจ้างใน การจัดให้มี รายได้แก่ ครอบครัว ทำให้คนงานเอาใจใส่ทำงานได้ดีขึ้น
  - ฉ. เป็นการโฆษณาขายจ้าง

๓. ทำให้บริษัทประกันชีวิตเพิ่มจำนวนกรรมธรรม์และรายได้จากการรับประกันบริษัทเสียค่านายหน้าในการรับประกันแบบนี้้น้อยกว่าการประกันแบบอื่น ๆ ทั้งสามารถควบคุมลูกจ้างโดยผ่านนายจ้างได้ง่ายกว่าการที่ลูกจ้างไปเอาประกันชีวิตแบบธรรมดา

๔. ช่วยแบ่งเบาภาระของสังคม โดยผลัดไปอยู่กับบริษัทประกันชีวิตด้วยค่าใช้จ่ายที่น้อยที่สุด และในจำนวนเงินที่พอสมควรแก่ฐานะ